

BMK (Ird.) 917.

AZ HAVASALFÖLDI
HARTZROL VALO
HISTORIA.

Ez Havasalföldi ENEK,
Mellyet nem régen szerzének,
Magyarok emberkedének,
Ellenséget meg-verének,
Istentől segítettének.

Prov. 21. v. 31.

Az lo el-készítették az ütközetnek nap-
jára, de az Uré a' meg-tartás.

Author JOANNES B. KŐRÖSPATA-
KI, Minister Mező-Csávasiensis.

Nyomtatott M. DC. LVI. esztendőben.

Nota: *Várom Uram Isten fejemre és'*

Mbernek elméje gondollya meg utát,
Isten igazgattya annak ő járását,
Fejedelmeknek-is szíveknek szándékát,
Vezérli hogy tegyék néki akarattját,

Valakinek utát az Isten kedvelli,
Annak ő járását boldogul vezérli,
Még ellenségét-is baráttává térszi,
Mindeniket szépen egyben békélteti.
Ellenben pediglen ő azt cselekefszi,
Valakinek utát bannya s' nem kedvelli,
Annak ő járását nem szerencsésíti,
Joakaroját-is ellenséggé térszi.

Hadaknak vezére, táborok mestere,
Ki jó moddal állasz mindeneket helyre,
Szépen rendezed el őket útközetre,
Adsz erőt népednek a' győzedelemre.

Hadat hirdetenek, táborban készülnek,
Dob szoval erednek, zászlókat emelnek,
Mely alá vitézek szépen seregelenek,
Majd hírével le men Havasalföldének.

Máthe Vajda meg-holt, országunknak nagy kár,
A' mi szerencsénkre élne ne bánnok bár,
Mert a' meddig éle volt olyan mint vég vár,
Nem jöhett reánk könnyen Török Tarár.

Havasalföldében sem lett volna romlás,
Nem hallatott volna annyi sívás rivás,
Sem pedig másoktól sok el-huzás vonás,
Az miolta meg-holt nem támatt olyan más.

Holta után hamar pártütés támada,

A' Szék.

Szegény Magyarokra olyan törvényt raktak,
Fő rend s' köz vitézből rabokat hajtsanak,
Fejedelmünk penig vigyék a' Császárnak.

A' Szimijén azért ottan el-készüle,
Minden készségével táborunkra úte,
Lővő szerízzamival erőssen lőtete,
A' tábor-is azon mindgyárt fel-zendüle.

Fejedelmünk hamar vévén ezt eszében,
Hogy ellenség vagyon tábor szélben,
Ottan a' sereget állattya szép rendben,
Trombitát fuvának sátor ellenében.

Mindgyárt Fejedelmünk tábori ruhában,
Fel-öltöztvén hamar karvasban sisakban,
Biztattya a' népet forgodik azonban,
A' vitézek voltak elől csatázásban.

Noha egy először népünket meg-tolyák,
Egy kevelsé őket viz mellé szoriták,
De a' gyalogokat nékie fordíták,
Németekkel edgyút menten meg-indíták.

Vigan vagyon ezen a' Magyar nemzetség,
Hogy Fejedelmünkben vagyon olly mérészség,
A' melytől meg-ijed az hitlen ellenség,
Féltékben sokakat le-úta' betegség.

Isten fel-ruházta őtet eszésséggel,
Es fel-öltöztette hathato fegyverrel,
Hogy midőn meg-indul tábori népével,
Imitt amott láttya ellenségét széllyel.

Igaz Ura s' tagja mi szegény hazánknak,
Nem ad semmiben helyt rosz akarainak,
A' kik alattomban Erdélyre szomjuznak,
Fegyvere éliről innya ad azoknak.

A' 4

Dávid

Dávid vitézinek ilyen képpen szolla:
Mennyetek el úgy-mond előttem az hadba,
En-is utánnatok el-megyek azomba,
Nem maradok itthon el-szántam magamba.

De a' vitézi rend néki így felele,
Ne jőj el mi velünk mert halész el-esve,
Annyit tész egyedül személyedre nézve,
Mint ha mi közzülünk tiz ezer el-veszne.

Lehettek olyanok Fejedelmünk körül,
A' kik így szollottak a' vitézek közzül,
Vallyon Fejedelmünk hadba miért készül,
Véghez vihetnek ott mindent nála nélkül.

Mert ha valamiként a' dolog történik,
Hogy mi Fejedelmünk a' csatán el-esik,
Tíz ezer vitéznél károsbnak tartatik,
Azert honn maradni jobbnak ítéltetik.

De azt Fejedelmünk magában el-szánta,
Hogy országgal együtt el-mennyen az hadba,
De már nem azért hogy magát mutogassa,
Hanem forgolodgyék ha szükség kívánja.

Ha Molduvában-is benn lehetett volna,
Magyarban annyi kár ott nem eset volna,
Kozákokban többen el-hullottak volna,
Fegyvernek élire mert hanyattak volna.

Kemény János már nagyon fel-üléssel,
Bíztatty a' táborát szerén szerte ezzel,
Hozzá vitéz hozzá a' János hirivel,
Nekünk adgya Isten legyünk rajta kézzel.

Gyalog Kapitány-is nem kevesse fárad,
Mert sok bitztató sző szájából ki-fakad,
Ellenséget ölni ott a' csatán szabad,

Mind

Mind addig kell vini míg az Nap el-halad,
Mikéftis mint vitéz magát nem kimilli,
Ellenségnek népét igen úzi s' veszti,
Vérrel fordul vízfőz fegyverének éli,
Mind addig kergeti míg Ploest el-éri.

Barcsaival együtt vitézek fárattak,
A' nagy viadalban igen el-lankattak,
Lovok-is alattok felette bádgyadtak,
Addig el-setétült míg Ploestig juttak.

Boros hű kapitány igen megyen elől,
Jo vitézit láttya mellette két felől,
Bátor ő népével nem-is fél senkitől,
Fénlik a' fegyvere ellenség véréből.

A' másik Boros bátorsággal megyen,
Ellenség népében hogy sokat ölhesse,
Jo vitézit inti beszédével szépen,
Nofza jo vitézek minden ember legyen.

Gaudi Kapitány-is vitéz Németekkel,
Lőtet ellenségre rettenetességgel,
Forgodik maga-is nem gondol senkivel,
Ellenség előtte fut nagy reszketéssel.

Maxfel Kapitány-is vitézit bíztatty,
Seregével ő-is ellenségnek váltta,
A' Szimin táborát egymástól szaggatty,
Magát népeivel vitézül forgatty.

Gellyén Kapitánnyal vitézek nyargalnak,
Kószók bersúje nincs a' roz katonának,
A' kik vele vadnak ellenséget ontnak,
Lovaiknak lábok vérrel festve vadnak.

Bánházi Kapitány ha kezével nem-is,
Mint hogy el-költ tőle a' régi idő-is,

A c

De mint

De mint próbált vitéz még a' nyelvével-is,
 Biztattyá vitézit ne félyen senki-is.
 Kovács Kapitány-is fegyverét forgattyá,
 Ellenségnek népét igen úzi s' hajtya,
 A' kit kézre vehet életben nem hadgya,
 Hogy jól nem forgodott senki nem mondhattya.

Jármí Kapitány-is siet ellenségre,
 Jo vitézit nézi két felől mellette,
 Ellenséget hánnak köztök kézzől kézre,
 Ő vitézségeknél meg-vagyon a' hirc.
 Szilágyi Kapitány seregivel siet,
 Ellenségnek népén meg-láttya mit tehet,
 Kimillést nem teszen a' kit elé vehet,
 Vitézivel edgyűt forgodik mint lehet.

Harsányi Kapitány vitéz Hajdusággal,
 Vágja ellenségét olly nagy harlogással,
 Meg-széddült Szimin már vagyon el-omlással,
 Nem gondolnak semmit holt test tapodással.

Puskások Hadnaggya által ment Téláson,
 Az ellenség véle láttya szemben vagyon,
 Vitézi forgodnak vagdalkoznak bátron,
 Láttyák hogy vér csepeg nem irtoznak azon.

Nofza hozzá Magyar előtted a' proba,
 Menny elé a' csatán mit bulz a' bokorba,
 Vond ki fegyveredet ne tartsd tokjába,
 Tisztességed lészen ha jóhet sz hazádba.

A' Magyarság előtt Szimin hull és esik,
 Mező és a' bokor holt testtel rakodik,
 Az égi madarak válogatva eszik,
 Sok ki-omlott vérből föld-is bővön iszik.

Magyarok előttök ellenséget hajtnak,

Leom-

Stéphán és Kosztándi két Oláh Vajdától,
 Mikor el-butsztak mind hárman egymástól,
 Nem ütközhették-el magok könyhullástól.

Fejedelmünk azért mi szegény hazánkat,
 Birhassa békével romlott országunkat,
 Ne láthassa senki szomorúságunkat,
 Tölthessük örömmel el-folyo napunkat.

A' Stéphán Vajda-is Molduva országát,
 Birhassa békével mint szintén hazáját,
 Várhassa örömmel nap fel-támadását,
 Békével láthassa el-is nyugovását.

Kosztándi Vajda-is Havasalföldében,
 Uralkodgyék yigan ő lako helyében,
 Tartsa-meg hűségét hozzánk mindenekben,
 A' mellyet fogadott sátor közepiben.

Aldásék az Isten mitőlünk érte,
 Hogy mi táborunknak maga lón vezére,
 Fejedelmünket-is szerentséssé tette,
 Boldog örömmel lött onnét meg-rérése.

Ez után-is minden hadi vifelesben,
 Légyen ollyan erős mint nap fény dél színben,
 Hogy mikor ellenség jövend véle szemben,
 Fússon és szaladgyon előtte féltében.

Havasalföldében bánattal nem mentünk,
 Sem pediglen onnét szomorún sem jöttünk,
 Mert ellenség népén diadalmat vettünk,
 Mellyért Istenünknek Innepet szenteltünk.

Mint hogy Fejedelmünk hadaival benn volt,
 Táborunk ezt látván bátorságot vett volt,
 De ellenség győző nem csak mi népünk volt,
 Hanem kiváltképpen a' mennyei Ur volt.

Senki

Senki azért magát ezzel el ne hidgyo;
 Háta megé penig Istenét se vessé,
 Hanem a' ki tudgya előtte viselleye,
 Mert nem tudgya senki mit hoz nap fel-jöte.
 Istenünknek neve áldásék érette,
 Hogy Fejedelmünket kedvelte szerette,
 Mert a' menyí földön el-terjedet hire,
 Mind annyi nemzetség ismérkedik vele.
 Valamig a' nap s' hold az égen fenn lesznek,
 Sűrű szép csillagok oda fel fémlenek,
 Mind addig békeség adásék földünknek,
 Ne árhasson senki szegény nemzetünknek.
 Ezer hatszáz felet irván ötven ötben,
 Nagy háboruság lőn Havasföldében,
 Kérjük a' szent Istent mi könyörgésünkben,
 Ne elessék ilyen sors solumi földünkben.
 Irtam munkálkodtam sokat gondolkodtam;
 Havasföldében noha benn nem voltam,
 De kik oda voltak tollók tudakoztam,
 Mező-Csávás az hol versekben formáltam.
 Ez éneket írák egy fő Ur kedvéjért,
 A' Fejedelemnek egyik Ur hívéjért,
 Régi jó Urának emlékeztetiért,
 Ha mi vétek benne ne vesséd meg azért!

V E G E

